

Bécsi koncertje után május 23-án Budapesten lép fel az Il Divo.

Bécsi koncertje után május 23-án Budapesten lép fel az Il Divo. Frenetikusan énekelnek Il Divo-koncert Bécsben, a Wiener Stadthalléban. Egy órával a műsor kezdete előtt özönlik a nép a sportcsarnokba. Ennyi embert tíz egymást követő előadáson sem tudna fogadni a helybéli Állami Opera. Négy férfi, akik egyik napról a másikra hódították meg a világot: Urs Bühler, David Miller, Carlos Marin, Sebastian Izambard. Svájci az egyik, amerikai a másik, spanyol a harmadik, francia a negyedik. Olasz nincs köztük, mégis olasz nevet választottak: Il Divo. Talán mert ilyen sem volt még. Férfidívák. De nem kontratenorok és nem is férfi szopránok. Három erőteljes tenor és egy energikus bariton. Négyen együtt: irgalmatlan hangerő. S ami egy dívónál elengedhetetlen:

megjelenésükkel is hatni tudnak. Arcuk, alakjuk elválaszthatatlan része a produkciónak.

Fél nyolcig helyfoglaló. Már az is öröm, ha az ember elsőre rátalál a jegyen megadott pontos címre. Aztán felmér, töpreng, terepszemléz. Lát-e, hall-e, mert hatalmas a Halle. A megadott kezdési időpont után negyed órával minden kiderül: a hangot azonnal megtalálja, a képet viszont jobban élvezné, ha ki lenne nagytárgy. De nincs. Dolgozzon csak a szem, ha már a fül tökéletes kényeztetésben részesül.

Előénekes van. Nő. Új-zélandi. Valami Hayley. Nem héli, hájli! De mint egy üstökös! ar népdallal kezd, új-zélandi „törzsivel” végez. Fél óra a zene legszebb tartományában. Szép, fényes, érzelmekkel teli hang, méltó a négy dívóhoz. Kíváncsi lennék Sarah Brightman arcára, amikor Hayleyt hallja. A lánya lehetne, maga a földöntúli csoda. Megveszem a felemelt árú, tizenöt eurós műsorfüzetet, csak hogy tudjam, ki ez a lány, honnan jött, és merre tart. Azt mondja: Hayley Westenra. Első albumából kétfélmillió darabot adtak el a világban, Angliában és Japánban még most, két évvel a megjelenése után is töretlen sikere van. Tizenegy országban listavezető. A New York Times kritikusa szerint „angyali hang birtokosa”. Tizenkilenc éves. Háromszor énekelt az angol királynőnek, de Bill Clintonnak és Tony Blairnek is ő a kedvence. Mostantól nekem is, ha ez egy kicsit is számít. Duettet énekelt Carrerasszal és Bocellivel, s most hat hónapon át az Il Divóval turnézik a világban.

Értem a fiúkat. Egy ilyen hang még őket is feldobja. Plusz a hamvas arc, az ifjonti báj, a ragyogás! Tökéletes egymásra találás.

Félórás szünet a világ egyik legszebb hangja után. Talán, hogy ott legbelül a helyére tegyük, és készen legyünk a nagy négyesfogat befogadására. S amíg ők a torkukat köszörülik a kulisszák mögött, kint a Halle előterében javában megy az üzlet. Il Divo-kellékek minden mennyiségben. Csecsebecsék a fotóikkal. Poharak, neszeszszerkek, trikók, különböző alátétek, elegáns kis szőnyeg a komputeregérnek, dzsoggingnadrág,

táska és persze CD-k, DVD-k. Van miből válogatnia a népnek.

Én egy mojito mellett döntök, mert „szabad a gazda”. Be lehet vinni, elegáns ital. Limet, baccardi, mentalevél, cukorszirup, jég és szóda. Közben eltűnt a bíborszínű háttérfüggöny a színpadról, a négy fiúnak más dukál: egy romos aréna festői oszlopsora. Köztük a tenger hullámai, olykor átvonuló felhők, a Nap tüze, minden dalhoz valami más.

Urs, David, Carlos és Sebastian ezerrel nyomják. Mintha az életükért énekelnének. Két lemezükről tizenvalahány dalt adnak elő, élő kísérettel. Itt nincs átverés. Ez maga a tökély. Vagy ahogy a műsorfűzetben szerepel: egyszerűen rendkívüli. Szerénytelenül hangzik, ám igaz! Ők valóban kivételesek. És decensek, szellemesek, romantikusak. Nem tenyérbemászók, és mégis tenyérből etetik a közönséget. Urs a salzburgi fesztiválon Claudio Abbado vezényletével kórusban szólózott. Hét évet töltött a Holland Operában. David Rodolfót énekelte a Bohéméletben, fellépet a Broadwayn és a milánói Scalában. Carlos Madridban volt primo baritono. Sebastian a párizsi Olympia színpadán énekelt. 2003-ban aztán létrehozták az Il Divót, és már első fellépésükkel meghódították a világot. Nem spórolnak sem a hangjukkal, sem az érzelmeikkel, a minőség maradandó márkajegyük. Nem mennek alá, nem futnak mellé, nincs már fölé.

Elképesztő énekesek. Tehetségük, stílusuk, fellépésük valóban lekörözhetetlenné teszi őket. Korunk jeles trubadúrai, akik még a vájtfülűeket is lefegyverzik.

A nők pedig omlanak és bomlanak, érzéki vágyaik nyomása alatt szabadon ájuldoznak. „Négytagú bécsi asszonykórus” ült mellettem a lelátón. Amikor egyikük észrevette, hogy leraktam a mojitos poharat, elnézést kérő mosollyal lehajolt, belenyúlt, és egy kecses csuklómozdulattal kimarkolta belőle az összes jeget. Becsületére legyen mondva, nemcsak magára gondolt. Társainak is adott belőle, szinte dekára pontosan. Aztán mind a négy nő finoman elkezdte a „nagy hadműveletet”. Lángoló arcukat jegelték.

SZABÓ G. LÁSZLÓ